

herske sig; sagde, at hun blev vred paa ham, at hun allerede fortrød, hvad hun havde gjort, . . . men hendes Øjnes stille Fryd og den hvide Barms Bølgen modsagde hendes Ord.

»Saa vær dog fornuftig . . . og hør efter, hvad jeg siger. De lover mig altsaa aldrig at skrive . . . heller ikke at forsøge paa at møde mig . . .«

»Jeg lover alt — alt,« sagde han og gled nu virkelig ned paa Knæ, tog begge hendes Hænder mellem sine og trykkede dem til sin Mund. »Alt! — Hører De!«

»Men De ødelægger mig jo rent. De er helt ustyrlig.«

»Og saa vil De altsaa komme?«

»Ja, — jeg har jo sagt det. Men gaa nu . . . rejls Dem dog . . . der kunde komme nogen.«

»Og De?«

»Jeg? . . . Jeg bliver her. Jeg danser ikke mere i Aften. Jeg har sagt til min Mand, at jeg har Hovedpine og vil tidlig hjem . . . Saa, gaa nu. Man kunde savne os. Hører De? . . . Nu skal De gaa.«

Han rejste sig endelig og gik. Men da han i Døren endnu en Gang vendte sig imod hende med et betydningsfuldt »Paa Gensyn«, kunde hun i sin Betagethed ikke lade være at tilkaste ham et Fingerkys. I et eneste Spring var han atter hos hende; og — før hun kunde afværge det — trykkede han sine Læber én, to, tre Gange mod den blottede